

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale II Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Antonina Surma**

Protokolant : Magdalena Górska

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2014 roku we Wrocławiu

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu:

Ryszarda Wojtasiaka

sprawy karnej z oskarżenia publicznego:

1. M.M.

ur. (...) we W.

syna J. i W. z domu R.

PESEL (...)

2. D. W. (1)

ur. (...) we W.

syna M. i D. z domu P.

PESEL (...)

oskarżonych o to, że :

w nocy z 10 na 11 marca 2013 roku we W. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że otworzyli pojazd przy użyciu klucza lub innego dopasowanego narzędzia, tj mienia o łącznej wartości 8.000 złotych, czym działali na szkodę M. R. (1)

- tj. przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

I. uniewinnia oskarżonego **M. M. (2)** od zarzucanego mu czynu tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.;

II. uniewinnia oskarżonego **D. W. (1)** od zarzucanego mu czynu tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.;

III. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzeka o zwrocie **M. M. (2)** dowodu rzeczowego w postaci kurtki koloru czarnego opisanej pod poz. 1 wykazu dowodów rzeczowych nr III/89/13 na k. 159 akt sprawy;

IV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzeka o zwrocie **D. W. (1)** dowodu rzeczowego w postaci kurtki koloru ciemnego z napisem (...) opisanej pod poz. 3 wykazu dowodów rzeczowych nr II/88/13 na k. 158 akt sprawy;

V. na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W toku postępowania w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

Dnia 10 marca 2013r. T. S. (1), który użytkował należący do M. R. (1) samochód marki A. (...) nr rej. (...), zaparkował auto przy ul. (...). W samochodzie znajdowały się dokumenty: umowa zakupu pojazdu, dowód rejestracyjny oraz potwierdzenie ubezpieczenia.

(Dowód: zeznania świadka T. S. – k. 11, 227, 319, zeznania świadka M. R.

– k. 14, 112, 320).

Około 23.00 T. S. (1) w swoim mieszkaniu przy ul. (...) zaczął spożywać alkohol wraz ze swoim znajomym A. S. (1), który przyszedł do jego mieszkania, gdzie już wcześniej znajdowała się jego dziewczyna M. W. (1) oraz niewidomy mężczyzna, którym opiekował się T. S. (1). Następnie do mieszkania T. S. przysła też około sześćdziesięcioletnia kobieta.

(Dowód: zeznania świadka T. S. – k. 11, 227, 319, zeznania świadka A. S.-

(...) – k. 22, 320).

Około poł godziny po przyjściu A. S., T. S. (1) poprosił go by poszedł po alkohol w postaci wódki, w którym to celu przekazał mu 50 zł.

Po zrobieniu zakupów, mężczyzna oddał T. S. resztę pieniędzy oraz rachunek. Zgromadzeni wspólnie spożywali alkohol. Kiedy się skończył – po upływie około godziny, T. S. ponownie poprosił A. S. (1) aby poszedł zakupić alkohol, na który to cel przekazał mu tym razem 100 zł. Ponownie A. S. po powrocie oddał mu resztę i rachunek. Po pewnym czasie T. S. (1) zauważył, że brakuje mu pieniędzy z reszty za alkohol. Wówczas przeszukał A. S. (1) i M. W. (1), którzy następnie opuścili mieszkanie przy ul. (...).

(Dowód: zeznania świadka A. S. – k. 22, 320).

T. S. (1) zasnął w fotelu. Kiedy się obudził, stwierdził, że w jego kurtce brak jest kluczyków samochodowych. Około godz. 10.00, kiedy zszedł na dół okazało się, że samochód był przeparkowany i stał przy ul. (...). Mężczyzna powiadomił o tym osobiście A. S. (1).

(Dowód: zeznania świadka T. S. – k. 11, 227, 319, zeznania świadka A. S. – k. 22, 320).

Pół godziny później A. S. (1) i M. W. (1), którzy szli do T. S. (1) spotkali go na ul. (...). Mężczyzna oznajmił, że kilka minut wcześniej skradziono mu samochód marki A. (...).

(Dowód: zeznania świadka A. S. – k. 22, 320).

Dnia 11 marca 2013r. około godz. 17.30 samochodem marki A. (...) nr rej. (...) do skupu złomu przy ul. (...) w Ś. przyjechał D. W. (1) z innym mężczyzną. Samochód, którym się poruszali miał uszkodzoną karoserię i zbitą lampę. D. W. pytał, czy będzie mogli odsprzedać pojazd na złom. Prowadzący punkt skupu (...) odmówił. Rozmowie przysłuchiwał się jednak M. P. (1), który oznajmił, że jest zainteresowany nabyciem tego samochodu.

(Dowód: zeznania świadka H. W. – k. 27 – 28, 302, zeznania świadka M. P. – k. 89, 227).

Sprzedający D. W. (1) okazał M. P. (1) dokumenty pojazdu: umowę kupna sprzedaży, gdzie kupującym był D. R., dowód rejestracyjny. Spisując umowę z M. P. sprzedający podpisał się ponownie nazwiskiem "R."

(Dowód: zeznania świadka M. P. – k. 89, 227).

M. P. nabył samochód i pozostawił go w skupie złomu przy ul. (...) do czasu dopełnienia formalności związanych z użytkowaniem pojazdu.

(Dowód: zeznania świadka H. W. – k. 27 – 28, 302).

Oskarżony M. M. (2) to dwudziestojednoletni bezdzietny mężczyzna stanu wolnego.

M. M. (2) uzyskał wykształcenie gimnazjalne. Utrzymuje się z prac dorywczych.

Oskarżony, zgodnie z jego własnym oświadczeniem, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Nie był też wcześniej karany sądownie.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 79183, wywiad kuratora – k. 253 – 254, K.

– 104).

Oskarżony D. W. (1) to dwudziestoczeroletni żonaty mężczyzna, ojciec rocznego dziecka.

D. W. (1) uzyskał wykształcenie niepełne licealne. Obecnie jest uczniem liceum ogólnokształcącego. Nadto jest kierowcą zawodowym i zajmuje się rozwożeniem towaru do sklepów, z którego to tytułu osiąga dochód w kwocie około 1500 zł.

Oskarżony, zgodnie z jego własnym oświadczeniem nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Nie był też wcześniej karany sądownie.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 85, 182, wywiad kuratora – k. 256 – 258, K.

– 103).

W toku postępowania w sprawie oskarżenia nie przyznawali się do popełnienia zarzucanego im czynu, a w postępowaniu przygotowawczym każdy z nich składał krótkie wyjaśnienia.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie, Sąd wykorzystał szczerze zeznania pracownika skupu złomy w Św. K. – H. W. (2) (k. 27 – 28, 302), który zeznał, że dnia 11 marca 2013r. samochodem marki A. (...) nr rej. (...) przyjechało dwóch mężczyzn, którzy pojazd ten chcieli oddać na złom. Jak wskazał, z uwagi na liczne uszkodzenia nie przyjął pojazdu, lecz zakupił go jego znajomy – M. P. (1), który następnie zdecydował się pozostawić auto w punkcie skupu złomu na przechowanie do czasu uregulowania formalności związanych z zakupem tego samochodu. Świadek wskazał, że nie jest w stanie rozpoznać mężczyzny, który tym pojazdem przyjechał, zapamiętał jedynie, że był łysy i miał na głowie kaptur. Jak zeznał – drugiego nie widział.

– Jego zeznania są spójne ze szczerymi i wyczerpującymi, konsekwentnymi w toku całego postępowania relacjami M. P. (1), który przedmiotowy pojazd zakupił. Potwierdził, że samochodem tym przyjechało dwóch mężczyzn. Jeden z nich – którego podczas okazania tablic poglądowych rozpoznał jako D. W. (1) – chciał pojazd sprzedać na złom, lecz – jak wskazał świadek – on zaproponował mu kupno tego samochodu. Mężczyzna przystał na to, okazał mu dokumenty – w tym umowę kupna, gdzie kupującym był D. R., a którym to nazwiskiem podpisał się ów mężczyzna sprzedając jemu auto. W postępowaniu przygotowawczym świadek szczegółowo go opisał, podając cechy szczególne wyglądu, a następnie – także w postępowaniu przed Sądem – rozpoznał D. W. (1).

W związku z powyższym, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego D. W. (1) złożonym przed Sądem dnia 19 sierpnia 2013r. (k. 183) w zakresie, w jakim zaprzeczył, by kiedykolwiek był w skupie złomu w Św. K., oraz, by nie miał jakichkolwiek wiadomości o skradzionym pojeździe. Wobec, jednak, konsekwentnego w toku całego postępowania

zaprzeczenia przez oskarżonego, by dokonał kradzieży przedmiotowego pojazdu, oraz braku dowodów wskazujących na okoliczności mogące temu zaprzeczyć, Sąd dał wiarę D. W. (1) w tym zakresie.

Podobne wyjaśnienia w sprawie składał M. M. (2) (k. 183 – 184, 80), który także zaprzeczył dokonaniu kradzieży pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) . – Także i on podawał że nie był nigdy w punkcie skupu złomu w Św. K.. - Wobec braku wiarygodnych dowodów mogących podważyć takie relacje, uznano je za wiarygodne i wykorzystano w postępowaniu.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie, Sąd wykorzystał też obiektywne zeznania właścicielki skradzionego pojazdu M. R. (1) (k. 14, 112, 320), w zakresie w jakim wskazała, że jest ostatnią właścicielką samochodu A. (...), nr rej. (...) i że nikomu jej nie odsprzedawała, w szczególności zaś D. R., którego nie zna.

W toku postępowania w sprawie, Sąd wykorzystał również konsekwentne, stanowcze i rzeczowe zeznania A. S. (1) (k. 22, 319 – 320), w których opisał przebieg spotkania w mieszkaniu T. S. (1), jakie miało miejsce 10 marca 2013r. W szczególności zeznał, że kiedy tam przyszedł, w mieszkaniu przebywała już jego dziewczyna M. W. (1) i starszy mężczyzna, którego imienia i nazwiska nie znał. Jak wskazał, następnie przyszła jeszcze jedna, nie znana mu kobieta. Świadek opisywał, iż podczas spotkania na życzenie T. S. chodził do sklepu po alkohol i za każdym razem przekazywał mu paragon i resztę. Kiedy natomiast, po raz kolejny powrócił, po pewnym czasie T. S. stwierdził, że brakuje mu pieniędzy z reszty, w związku z czym przeszukał jego oraz M. W.. – Po tym świadek wraz ze swoją dziewczyną opuścili mieszkania T. S., w którym pozostali jeszcze nie znani świadkowi mężczyzna i kobieta. Jak konsekwentnie zeznawał świadek, kolejny kontakt z T. S. (1) miał następnego dnia, kiedy to T. S. przyszedł do mieszkania, które zajmował wraz z M. W. twierdząc, iż nie ma kluczyka do samochodu A. (...), a ktoś go przeparkował. Umówili się wówczas na spotkanie. Po pewnym czasie jednak, ponownie spotkali T. S., który poinformował, że samochód został mu skradziony.

- Tylko w zakresie niesprzecznym z powyższym Sąd wykorzystał relacje T. S. (1) (k. 10 – 12, 227, 319). Dano mu, bowiem wiarę co do miejsca pierwotnego zaparkowania pojazdu, jak też faktu spożywania alkoholu w swoim mieszkaniu. Jego relacji nie uznano za wiarygodne co do wskazania, iż to A. S. lub towarzysząca mu M. W. zabrali przedmiotowe kluczyki do samochodu marki A. (...), co sprzeczne jest z wynikami przeszukania, jakie miało miejsce krótko przed opuszczeniem przez nich mieszkania. Zasady doświadczenia życiowego przemawiają bowiem, za tym, iż podczas poszukiwania pieniędzy z częściach odzieży znalazłby również zabrane kluczyki.

Jak wskazał T. S. (1), rano zauważył, że pojazdu nie ma w miejscu gdzie go zaparkował i zaczął – bezskutecznie - poszukiwać A. S.. Wówczas zauważył, że pojazd został przeparkowany. Następnie powrócił do mieszkania. Kiedy ponownie wszedł do samochodu okazało się, że pojazdu nie ma.

W toku postępowania Sąd nie dał mu w szczególności wiary co do wskazania, że w mieszkaniu poza nim, A. S. i jego dziewczyną i niewidomym mężczyzną, którym się opiekował nie było nikogo, co stało w oczywistej sprzeczności z relacją A. S..

Zauważyć, w tym miejscu należy, iż T. S. (1) – jak sam wskazywał, znajdował się pod znacznym wpływem alkoholu, który spożywał w godzinach nocnych. W związku z tym proces zapamiętywania przez niego szczegółów wydarzenia, zdaniem Sądu uległ znaczącym deformacjom.

W toku postępowania w sprawie Sąd nie wykorzystał relacji H. S. (k. 134 – 135, 320) ani jego matki K. S. (k. 143, 320), którzy zeznawali na okoliczność zakupu samochodu marki A. (...) przez M. R. (1), a która to kwestia pozostaje bez związku z zaborem pojazdu w nocy z 10 na 11 marca 2013r.

Z tych samych względów nie wykorzystano zeznań K. G. (k. 128), który zeznawał na okoliczność wpisania przez T. S. jego danych do umowy, na podstawie której M. R. nabyła samochód marki A. (...), co związane było z uzyskaniem zniżek ubezpieczeniowych.

Podobnie, nie posłużono się sporządzonym przez uprawnione podmioty protokołem oględzin (k. 36), wskazującym na uszkodzenia pojazdu, lecz który nie przyczynił się do ustalenia osoby, która dokonała jego zaboru z miejsca, gdzie został zaparkowany.

Nie wykorzystano także, protokołu okazania wizerunku (k. 53 – 56), podczas którego to okazania, H. W. jednoznacznie wskazał na D. W. i M. M. jako osoby, które dnia 11 marca 2013r. przyjechały samochodem marki A. (...) do skupu złomu w Św. K.. Zauważyć, bowiem, należy, iż mimo tego rozpoznania, świadek w toku całego postępowania – tak podczas pierwszego przesłuchania w dniu 13 marca 2013r. – a zatem, dwa dni po zdarzeniu, jak i przed Sądem – pod nieobecność oskarżonych, którzy nie stawili się na rozprawę, a zatem, bez jakiegokolwiek presji, świadek podkreślał, że osobie sprzedającej auto się nie przyglądał (k. 28), a zapamiętał tylko, że miał na głowie kaptur (k. 302), zaś drugiego z nich nie widział (k. 302). W związku z tym, oświadczenie świadka podczas okazania uznać należy za nieobiektywne.

W toku postępowania w sprawie Sąd wykorzystał natomiast, sporządzone przez uprawnione podmioty karty karne oskarżonych (k. 103, 104), z których wynika uprzednia niekaralność D. W. i M. M..

Wykorzystano również wywiady kuratora (k. 253 – 254, 256 – 258), umożliwiające weryfikacje podawanych przez oskarżonych sytuacji rodzinnych i majątkowych.

Mając powyższe na względzie Sąd uniewinnił oskarżonych D. W. (1) i M. M. (2) od tego, że w nocy z 10 na 11 marca 2013 roku we W. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że otworzyli pojazd przy użyciu klucza lub innego dopasowanego narzędzia, tj mienia o łącznej wartości 8.000 złotych, czym działali na szkodę M. R. (1).

Zauważyć, bowiem, należy, iż żadne z przeprowadzonych dowodów na to nie wskazują.

Oskarżeni nie przyznawali się do popełnienia tego czynu, a jak wskazują zeznania T. S. i A. S., nie brali udziału w spotkaniu towarzyskim zorganizowanym przez T. S. (1). T. S. (1), natomiast, choć dnia 11 marca 2013r. widział odjeżdżający użytkowany przez niego samochód A. (...), to nie widział, kto nim kierował. Nadto, jak wskazał, nie znał ani D. W. (1), ani M. M. (2).

Zauważyć w tym miejscu należy, iż rozpatrywanie możliwości popełnienia przez oskarżonych przestępstwa paserstwa, w przypadku jego przypisania doprowadziłoby w niniejszej sytuacji do wyjścia poza granice aktu oskarżenia. Zwrócić, bowiem, trzeba uwagę, iż czyn, który możnaby tu rozważać, miałby mieć miejsce w pewnym czasie po zarzucanej kradzieży z włamaniem, w okolicznościach nie mających związku z opisem czynu zarzucanego oskarżonym w akcie oskarżenia (por. wyr. S.N. z dnia 14 maja 2013r. III KK 395/2012, LexPolonica nr 6714076, VKK 82/2012, LexPolonica nr 5159757).

W takich warunkach jedynie na marginesie wskazać trzeba, że wobec braku właściwego nagrania monitoringu, o które Sąd zwracał się do prowadzącego postępowanie, dowodem wskazującym na obecność obu oskarżonych w punkcie skupu złomu w Św. K. dnia 11 marca 2013r. jest niewiarygodny dla Sądu protokół okazania wizerunków. – Ponownie podkreślić należy wielokrotne oświadczenia H. W., który przedmiotowego rozpoznania dokonał na podstawie zdjęć, składane podczas przesłuchań, że nie przyglądał się mężczyźnie dokonującemu transakcji z M. P., a drugiego nie widział. D. W. (1), natomiast, jako obecny wówczas w punkcie skupu złomu konsekwentnie rozpoznawał M. P. (1), który zakupił od niego przywieziony samochód marki A. (...) o nr rej. (...). – Mimo tego, jednak, zdaniem Sądu, nie możnaby mu było przypisać przestępstwa paserstwa, gdyż w takiej sytuacji należałoby ocenić, czy wchodząc w posiadanie tego samochodu oskarżony wiedział, bądź mógł przypuszczać, że sprzedawany pochodzi on z przestępstwa. Tego, zaś na podstawie składanych przez niego wyjaśnień stwierdzić nie można – nawet, jeśliby przyjąć, że osoba sprzedająca auto na umowie podpisała się fałszywym nazwiskiem.

O kosztach postępowania – wobec uniewinnienia obu oskarżonych – orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k., zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.